

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 739/2025
11.06.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Татјане Вуковић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Зорана Јовановића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Руми 2К.407/21 од 06.09.2024. године и Вишег суда у Сремској Митровици 3КЖ1 318/24 од 13.03.2025. године, у седници већа одржаној дана 11.06.2025. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Зорана Јовановића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Руми 2К.407/21 од 06.09.2024. године и Вишег суда у Сремској Митровици 3КЖ1 318/24 од 13.03.2025. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми 2К.407/21 од 06.09.2024. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ и изречена му је условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) месеци и одређено је да се иста неће извршити ако окривљени за време проверавања од 1 (једне) године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. Окривљени је обавезан да на име судског паушала плати Основном суду у Руми износ од 5.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, а обавезан је и да плати остале трошкове кривичног поступка о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици 3КЖ1 318/24 од 13.03.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА – адвоката Зорана

Јовановића и потврђена је пресуда Основног суда у Руми 2К.407/21 од 06.09.2024. године.

Бранилац окривљеног АА – адвокат Зоран Јовановић поднео је захтев за заштиту законитости само против другостепене пресуде Вишег суда у Сремској Митровици 3КЖ1 318/24 од 13.03.2025. године, с тим што из садржине захтева произилази да се побијају обе правноснажне пресуде, наводећи да захтев подноси из свих законских разлога, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, те да укине пресуде Основног суда у Руми 2К.407/21 од 06.09.2024. године и Вишег суда у Сремској Митровици 3КЖ1 318/24 од 13.03.2025. године и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном суду.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да дело окривљеног није кривично дело из разлога јер су у конкретном случају испуњени сви услови да се исто сматра делом малог значаја из члана 18. КЗ, будући да нису настале никакве штетне последице по здравље оштећеног, да је степен кривице окривљеног незнатан имајући у виду физичке особине оштећеног и окривљеног, при чему предметни догађај не захтева изрицање било какве кривичне санкције окривљеном, због чега би окривљеног требало ослободити од оптужбе.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се у суштини указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, а због које окривљени преко браниоца у смислу члана 485. став 4. ЗКП може поднети захтев за заштиту законитости, се по оцени Врховног суда не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 18. став 1. Кривичног законика („Службени гласник Републике Србије“, број 94/2016 од 24.11.2016. године, са ступањем на снагу дана 01.06.2017. године) који је важио у време извршења кривичног дела и време пресуђења, прописано је да није кривично дело оно дело које, иако садржи обележја кривичног дела, представља дело малог значаја. Одредбом става 2. истог члана прописано је да је дело малог значаја ако степен кривице није висок, ако су штетне последице одсутне или незнатне и ако општа сврха кривичних санкција не захтева изрицање кривичне санкције.

Имајући у виду цитирану одредбу члана 18. став 2. КЗ, којом је ближе одређен институт дело малог значаја, те да је у чињеничном опису кривичног дела утврђеном у изреци правноснажне првостепене пресуде наведено да је окривљени АА „дана 09.09.2021. године, око 22,30 часова, у ..., у породичној кући породице ББ, у стању урачунљивости, способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, свестан противправности својих радњи, лако телесно повредио и нарушио здравље оштећеном ВВ, на начин што је окривљени ударио оштећеног песницом у пределу левог јагодичног дела лица, услед чега је код оштећеног наступила лака телесна повреда у виду нагњечења левог јагодичног дела лица у виду благог отока, при чему је окривљени био свестан свог дела и хтео је његово извршење“, то следствено напред наведеном, по налажењу Врховног суда, у конкретном случају није испуњен ни један од три кумулативно предвиђена законска услова за примену у конкретном случају института дело малог значаја предвиђеног одредбом члана 18. КЗ. Наиме, супротно наводима браниоца окривљеног, из изреке правноснажне првостепене пресуде јасно и недвосмислено произилази да је у конкретном случају степен кривице окривљеног висок, те да штетне последице нису одсутне или незнатне, при чему општа сврха кривичних санкција захтева изрицање окривљеном кривичне санкције, а због чега дело окривљеног не може представљати дело малог значаја предвиђено одредбом члана 18. КЗ.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је одбачен као недозвољен.

Бранилац окривљеног у осталом делу захтева истиче да је суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка јер је изрека побијане пресуде у супротности са разлозима који су дати у њеном образложењу, те да су дати разлози нејасни и неразумљиви, а који наводи браниоца окривљеног би представљали битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП. Поред тога, бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче и да је суд погрешно и непотпуно утврдио чињенично стање и да је погрешно ценио изведене доказе, оспоравајући при томе утврђење суда да је окривљени АА критичном приликом нанео лаку телесну повреду оштећеном ВВ и износећи свој став да благи оток без крвног подлива не представља лаку телесну повреду, те дајући сопствену оцену изведених доказа која је потпуно другачија од оне дате у побијаним правноснажним пресудама истицањем да је оштећени исконструисао цео догађај и да суд није требало да поклони веру неистинитим исказима оштећеног ВВ и сведока ГГ, већ само доследним исказима окривљеног и сведока ДД, ББ и ЂЂ, те да је окривљеног у смислу члана 16. став 5. ЗКП требало да ослободи од оптужбе, а који наводи браниоца окривљеног по налажењу овога суда суштински представљају повреду одредбе члана 440. ЗКП.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног нижестепене пресуде побија и због повреда одредаба члана 438. став 2. тачка 2) и члана 440. ЗКП, а које повреде одредаба ЗКП не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд

захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Зорана Јовановића, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на наведену повреду закона одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић